

Et perspektiv på påsken

Jan Kvistborg

Temahæfte udgivet af liberal katolsk kirke i Danmark

Et perspektiv på påsken

Den esoteriske betydning v.

Jan Kvistborg

At give det fulde overblik over påskens esoteriske betydning og dens symbolske pragt er ikke min forhåbning. Dertil er dette store kosmiske drama og mysterium for omfattende og komplekst, og kan ikke indfanges i et enkelt perspektiv. Derfor, hvor der i denne artikel tages udgangspunkt i én fortolknings mulighed af et symbol, er det samtidig med vissheden om, at andre forfatteres syn og overordnede betragtninger af det samme symbol kan være anderledes. Dette har også grund i, at symbolerne er universale, og rummer en lang række fortolkningsmuligheder.

I den liberalkatolske kirke er troskab mod den traditionelle fortolkning af Jesus korsfæstelse, død, begravelse og opstandelse ikke fremherskende. Man kan roligt sige, at vi arbejder på tværs af de skel og barrierer, som afgrænser den klassiske kristne identitet og dens omfang. I lyset af denne artikel må man betragte forfatteren, og for den sags skyld også LKK, som involveret i den kristne verden, men som har bevæget os væk fra principet om at være beskyttere og passive bærere af en religion, til aktive skabere og omformere af den form

og det indhold, som kristendommen antager og indeholder. En forandring som skal ses i forhold til den kristne tradition, hvor der i denne artikel vil blive lagt vægt på en frigørelse fra traditionelle værdier, normer, traditioner og overleverede orienteringsmønstre, og hvor jeg vil forsøge at åbne et rum for nye udfoldelses og fortolkningsmuligheder af påskens mysterium.

*Bag den ydre form vi kalder påske,
er en indre åndelig realitet.*

*Det er denne indre åndelige realitet,
som opretholder påsken
og ikke mennesket.*

En personlig vinkel

Målet er at fremlægge en personlig vinkel, som tilbyder det perspektiv på påsken, som har givet mening for mig. Det har bragt mig på en rejse bag formen og ind i den åndelige realitet, som jeg hævder ligger bag påskens symboler og ritualer.

Denne artikel er derfor en præsentation af de tanker og ideer, som har bragt mig en mulighed for at nå ind til nogle dybder, og har givet mig en brugbar forståelse af dette tidspunkt i årskredsløbet. Formålet med at give denne personlige vinkel er ud fra det perspektiv, at kunne være, om end blot tilnærmelsesvist, retningsgivende for andre mod en levendegørelse af påskens dybe mystik.

Den røde tråd

Den røde tråd som udfolder sig, og som jeg følger i denne artikel, tager sit udgangspunkt i den stille uge. Nærmere bestemt fra skærtorsdag, langfredag, påskelørdag til opstandelsessøndagen. Her vil jeg komme med bud på en åbning ind til det indre liv, og også præsentere nogle af de ceremonier, som LKK har mulighed for at forrette i påsken. Ceremonier som nogle af læserne af dette blad måske ikke har oplevet, eller kommer til at opleve i deres respektive kapeller, men som jeg føler, er vigtige at præsentere, da de er rammedannende for mine fortolkninger.

Påskens energi og proces

I forhold til at forstå indslusningen af kosmiske kræfter i løbet af kirkeåret, vil jeg lagde 3 områder, som kan være fortolkningsmodeller af årskredsløbet. I artiklen er der særligt fokuseret på punkt tre.

1. Mindet om Jesus Kristus historiske inkarnationsforløb, den esoteriske del.
2. Den symbolske fremstilling af det enkelte menneskes indvi-

sesvandring, udtrykt via kristne symboler, den esoteriske del.

3. Den kosmiske Kristus, 2. logos' årligt gentagne fødsel, korsfæstelse, død, opstandelse og himmelfart via vor planets kredsløb og forbindelse og påvirkning af vor individuelle udvikling.

At komme i kontakt med dette årskredsløb, som er livets tale, er også at lære at stå i en direkte konfrontation med naturen og dens energier. Det er mit udgangspunkt, at vi er en integreret del af dette naturens kredsløb. Vi kan ikke komme uden om denne moder natur, hun minder os om det stof, vi er lavet af. Vi er selv natur. Så når kosmiske kræfter kommer over jorden på forskellige tidspunkter i årskredsløbet, så bliver vi i vor celled verden også påvirket og stimuleret til yderligere vækst.

Igennem påskens ceremonier bør det ligeledes ihukkommes, at vi arbejder med en forbindelse i os til dette logos væsen. Vi arbejder således bevidst i en fælles modtagelse, på at kanalisere disse kræfters indstråling fra de årligt tilbagevendende begivenheder.

En proces som udfolder sig

Fasten før påske starter ved askeonsdag. Aske relaterer sig til, at vi brænder sidste års palmekvist, som vi fik udleveret på palmesøndag, og

siden har opbevaret i vores hjem. Palmen stå da i denne forbindelse for verdens glamour og blændværk. På askeonsdag brændes den, og idet der slås et kors på panden med asken siges ordene ”således forgår alverdens herlighed” Denne proces indikerer en bevidstgørelse om at trække sin opmærksomhed væk fra den ydre illusoriske front, vendende sig mod den indre sandheds kærligheds kilde, som vores indre Kristus er.

Påskan er, efterfølgende med sine 40 dages faste, en proces der lidt efter lidt udfolder sig. De seks faste søndage, palmesøndag inklusiv, er svøbt ind i den violette farve. Den rensende og mest åndelige anstrengelses farve. Vi er hermed forbundet i en individuel psykisk forberedelse og renselsesproces med selve klodens renselsesproces. Farven afspejler dermed den specielle vibration, som er til stede i faste perioden. De motiver, arbejdsmodiver eller kristne meditations praksisser om man vil, der er tilknyttet disse søndage, hjælper yderligere til den klargørelses proces, der skal til for fuldt at få udbytte af påskan.

Palmesøndag – en konfrontation af illusionens blændværk

På palmesøndag velsignes palmekviste i kirken, og vi hylder Herrens indtog i Jerusalem med palmesving. Men det speciel konfronterende ved denne dag er princippet om, at den ene dag hyldest et menneske som en konge, for den næste dag at blive korsfæstet som en forræder. På den måde peger palmesøndag, som palmekvisten, i retning af dualiteten, eller nærmere, mod menneskets emotionelle svingninger. Det indre balancepunkt mellem plus og minus, succes og fiasko, bliver her for alvor givet som en forudsætning, for at kunne drage ind i påskens mysterier.

En skiften fra sympati til antipati, Mod en tilstand af at kunne rumme livets modsætninger, og en fremelskelse af en “forståelsens ånd” mod os selv og vore medmennesker.

Skærtorsdag – indstiftelsen af den hellige nadver

Når vi kommer til denne dag fejrer vi, at Kristus transformerede til den ydre verden, en mulighed for at komme ind i en intim, og i den dybeste betydning, i en direkte kontakt med Herren Kristus selv. Det kan være svært at komme til en fuld forståelse af nadverens sakramente, og hvordan Herren kan komme tilstede overalt på jordkloden på én gang, gennem denne magisk forvandlings

proces som transformationen af vin og brød er.

En magisk proces som sikrer, at Herren kan bevare et nærvær helt ned på det fysiske plan og udgyde sin kraft direkte i vor personlighed. Det kan unægteligt være overvældende at vide, at når brød og vin konsekres, så sker det ved, at det guddommelige liv lyner gennem et rør, som er fremstillet over elementerne. Et guddommeligt liv som strømmer fra 2. logos via Kristus til elementerne. Når sakramentet modtages, trækkes en linje af guddommelig levende ild, der kommer direkte og ubrudt fra Kristus ind i modtageren. Ilden er dobbelt; fra Kristus, verdenslæreren og fra sønnen eller den 2. person i guddommen. Virkningen efter indtagelsen er, at vi er blevet til strålende sole og et mægtigt center for en guddommelige magts udstråling ud i verden. Vi er ikke mindre end blevet en kolossal manifestation af en højere magt på et lavere plan. Vi er et virksomt medlem i Kristi mystiske legeme.

Men ikke alene er det Kristi offer ned i materien, i brødet og vinen, vi ihukommer skærtorsdag. Det er også den endnu større pendant til Kristi offer, nemlig 2. logos kosmiske handling som er den store nedstigning i materien, hvorved han skabte, forsat skaber, og altid vil fortsætte med at genskabe alle ting.

Skærtorsdag – gravlægningsen, den kosmiske død

På skærtorsdagen bæres det hellige sakramente ud i en gravprocession, og lægges i graven.

*Da ånden forlod de himmelske regioner
for at søge visdom, legemliggjorde
den sig i stoffet og døde.
Den kunne ikke længere være sit
eget åndelige liv.*

At vi på vor vandring gennem livet opholder os i den store "materiens grav", den store illusion hvor dødens princip hersker, er ikke alene vort lod, men også den vandring der fører til den store befrielse, eller ud af det mørke af hvilket vi med et kristent ord skal "frelses". I graven hersker adskilthedstilstanden, som vidner om, at livet der sænkede sig ned i formens verden, identificerede sig med disse former. Konsekvensen er, at vi nu ser os selv som et adskilt væsen, som dermed har glemt den totale helhed. Den indre voksende Kristus kraft, det lys i mørket som vi kan søge ind til, bringer os varme, og tænder os med længslen om at blive forenet med dette totale princip i vort eget indre. En indre kraftkilde som peger i retning af, at vi skal vikle os ud af modsætningsprincipperne plus og minus kræfterne, for og imod, for på mystisk måde at blive personligheds neutrale, hvor formen kun bli-

ver et tjenende redskab for en bagvedliggende hensigt.

Kristus har forladt korset, og bliver nu synlig for os i graven. Hans tilstedeværelse bringer balance i vort indre, og vi kommer i stærkere og stærkere kontakt med vort inderste livsprincip. Sjælens overstråling kan mere og mere komme til, og lærer os at virke nede i begrænsningen, at kunne arbejde i materien, men samtidig ubunden af materiens begrænsning.

Det som ikke vil Gud, forvandles i graven, som i en smeltedigel hvor kampordet ofte er "det jeg vil, gør jeg ikke, men det jeg hader, gør jeg" (romerne 7:15). At kunne rumme den indre konflikt mellem ånd og stof, og skabe et parallelløb mellem en indre fred og en ydre aktivitet; at kunne tage et livtag og en omfavnelser med livet, som indleder et ægteskabeligt samarbejde på godt og ondt, ånd og stof imellem; at kunne være objektiv, og blive i stand til at forholde sig til sin modstander, kan blot være nogle af de konfrontationer graven peger frem imod.

En total forvandling finder sted i det vi kalder de tre dage i graven. Det må det være, for næste gang menneskesønnen træder frem, er det som et forklaret væsen, som via de forvandlingsprocesser der er forgået i dets væsens dyb, nu har en suve-

ræn kontrol over naturens kræfter. Et menneske dør den laveres naturs død på korset, for at kunne genopstå ved hjælp af den indre iboende Kristus, og påskemorgen fremtræder det i et forklaret lyslegeme.

Langfredag –
når himmelsk
tid rører jordisk
tid og bliver
højtid

Langfredag fortsætter skærtorsdagens kosmiske drama, som skil-

drede en nedstigning i materien eller stoffet. Dette drama afsløres specielt i dagens tjeneste, "Korsets hyldning".

Korsfæstelsen og Kristi kors bliver i denne sammenhæng eksponenter for Guds evige offer, idet Gud sænker sig i naturens formaspekt, og bliver således den indre iboende Gud såvel som den ophøjede Gud. Ved hver nadverkonsekration lader Kristus sig nedsænke, og med en del af ham selv lader han sig atter en gang korsfæste i den lavere materie, brødet og vinen. Ligeledes oplever vi langfredag, at den større pendant til Kristus, den Kosmiske Kristus, Sønnen i treenigheden, er det guddommelige liv, der er korsfæstet i rum. Det er åndens offer på materiens eller formens kors, for at vi kan leve. I mindre målestok

kan vi udtrykke, at vi i vor livs vandring, også til stadighed tager del i korsfæstelsen, idet vi også er fæstet og fastspændt på dette erfaringernes og materiens kors.

Langfredagen og Den Kosmiske Moder

At passere gennem Langfredagen, er ligeledes at passere gennem et af de stærkeste og dybeste aspekter i årskredsløbet. Den rensende og alt absorberende kraft kulminerer, og i kirken opleves en total tomhed. Der er ingenting på alteret, tabernaklet er tomt, og døren står åben. Vi kan blot skue ind i denne uendelige tomhed. Sløret er revet itu, og den altover-skyggende Kristus er for en tid trådt til side. Det er, som alt i kirkerummet står stille. Det er essensen af renhed, og at opholde sig i kirkerummet bliver i sandhed at opleve stilhedens røst. En tilstand der viser hen mod Den Kosmiske Moder, hende der er den bagvedliggende kraft, som alt vokser ud af. På langfredagen er hovedvægten ikke lagt på sansningen og registreringen af formerne i den konkrete fysiske verden, men snarere på den tjenende substans som rækker byggestene til at danne form. Det er en fokusering på Den Kosmiske Moder, som er en væsensside af den guddom som skaber vor klode, og som bygger ud af denne mode-rens tjenende substans. Hun er årsag til at al form opstår. Reducerer vi

al form, så kommer vi til urmoder-substansen, som altid omslutter. Ud af denne substans bliver der derved skabt dynamikker og frigivet kræfter, til at stimulere de vækstprocesser i os selv, som i sidste ende fører os ud af gravens mørke.

På langfredagen bliver der gjort en bevidst indsats for at træde ind i Marias rum og nærværelse, for der at have et direkte møde med hende.

Mentalt kan det være svært, måske umuligt, at komme tæt på denne moder. For hun er bag al form, og da enhver tanke vi gør for at forstå Maria, skaber form, har vi derved allerede distanceret os fra denne urkraft. At blive så jomfruelige i os selv, at vi formår at vibrere os ind i denne hellige tilstand på langfredagen, er udfordringen. En udfordring til at søge den tilstand, og det sted, hvor ud fra den sejrende Kristus opstår.

Påskelørdag

Påskelørdagens tjenester og tolkning vil jeg, i denne sammenhæng, til-lade mig ikke at gå dybt ind i. Jeg

vil blot fremhæve den gamle tem-
pelceremoni, som LKK viderefører
på denne dag, ildens velsignelse. En
ild, tændt direkte fra solen, tages ind
i kirken, velsignes og magnetiseres.
Denne ild bringes derefter videre ind
i kirken, som stadig er indhyllet i
gravens mørke, for at oplyse den, og
for at tænde påskelyset. Det visdoms
lys, hvorfra alle lys i kirken tændes
de næste 40 dage, vidner om Kristi
opstandelse. Traditionen lærer os, at
i de 40 dage efter påske frem mod
himmelfarten, indstrømmer der en
særlig buddhisk kraft. En oplysning
af intuitionel karakter hvor Verdens-
læreren specielt underviser os i disse
40 dage.

Påskesøndag – “Han er opstan- den, i det indre som i det ydre”

*Længe gjorde jeg modstand,
endelig gav jeg op.*

*Da den gamle person blev til støv,
hilste en ny dagen.*

Opstandelsen er retningsgivende
mod det broder/søsterskab, hvor vi
er befriet for adskiltheds og hadets
snærende bånd. En bevidstheds til-
stand hvor vi giver afkald på forma-
spektet, og identificerer os med vort
udødelige, altid nærværende gud-
dommelige livs- og Kristusaspekt.

Da jeg til en opstandelses messe
oplevede kraften fra den sejrende
Kristus, belivede den på én gang en

altoverskyggende boblende glæde,
og en stor ærefrygt over at være i
besiddelse af forbindelsen til en så
mægtig og alt besejrende kraft. At
kunne rumme og være den fulde
styrke af denne sejrende Kristus
kraft, har jeg dog ingen illusion om.
Men jeg tror derimod, at den kraft,
hjælp og barmhjertighed, vi har brug
for, er meget nærmere, end vi er
klar over. Den vil komme i rigt mål
til os, når vil kalder på den. Vi skal
give plads for den, og måske sværest
af alt – turde overgive os til den, og
derefter leve et liv i vor Kristi natur.
For det er den opstandne Kristus vi
tjener, både den indre og den ydre.
For som han kan ofre sig på tusin-
de andre, så tror jeg også på, at han
ikke vil lade et eneste af sine børn
i stikken, men altid er parat med en
hjælpende hånd i modgang, som i
modgang. Det er næsten for godt til
at være sandt, men konsekvensen af
påskesøndags opstandelses glæde-
budskabet taler sit tydelige sprog.
Der er lys – ikke alene forenden af
tunnelen – men også her og nu.

